

„Stąd do Anoreksji”

Anoreksja słowo, które budzi w nas mieszane emocje: ciekawość, lęk, ból, złość mieszanka wybuchowa. A także różne reakcje: ”to tylko kaprys” mówią jedni, ”zmuście ją do jedzenia” mówią inni, ale jak zmusić do jedzenia to grzeczne do tej pory i posłuszne dziecko. Co zrobić, gdy ono kolejny raz przesuwa na talerzu kawałek sałaty i mówi, że od tego przytyje i robi się strasznie grube a widzimy, że siedzi przed nami coraz bardziej wychudzone, a my tracimy na Nie wpływ. ANOREKSJA to choroba pamiętajmy o tym. To nie fanaberia, raczej nie minie sama. Trzeba ją leczyć. Szybko zdiagnozowana daje najlepsze rokowania na wyleczenie. Dlatego nie należy zwlekać z interwencją. Co powinno nas niepokoić?:

- gdy dziecko gwałtownie traci na wadze
- gdy wyznacza sobie jakąś wagę a potem po jej osiągnięciu natychmiast wyznacza sobie niższą i znowu się odchudza
- gdy traktuje swoją wagę jak religię i sztywno się jej trzyma ze skłonnością do eliminowania z niej kolejnych tak nie potrzebnych rzeczy jak warzywa czy owoce-zwykle odchudzanie zaczyna się od jakiejś znanej diety tylko, że gdy u innych zapał do odchudzania znika u chorujących osób zamienia się w sztywny rytuał, któremu jest podporządkowany cały dzień
- gdy twierdzi, że je a potem znajdujemy jedzenie za łóżkiem
- gdy dziecku jest ciągle zimno mimo tego, że nosi dwa swetry a śpi w skarpetkach
- gdy ukrywa figurę pod obszernymi ubraniami i za nic nie chce się zważyć
- gdy ustala sobie ścisły terminarz ćwiczeń i nie rezygnuje z niego w żadnym wypadku(znam taką dziewczynę, która gdy następnego dnia nie mogła ćwiczyć wstała w nocy i ćwiczyła, ponieważ jak mówiła, jeśli tego nie zrobi przytyje)
- gdy ciągle liczy kalorie i nawet na lodówce przywiesiła tabele informującą ile, co zawiera kalorii
- gdy uczy się jeszcze więcej niż zwykle
- gdy z grzecznego dziecka zamienia się w upartą, płaczącą zmienną emocjonalnie osobę, która broni jak lew swojej wolności, czyli prawa do odchudzania
- gdy nie ma trzech kolejnych cykli miesięczkowych

Jeśli zauważymy te objawy należy zwrócić się o pomoc do psychologa specjalizującego się w tego typu zaburzeniach, do lekarza rodzinnego(często są potrzebne badania, które pozwolą nam stwierdzić, jakie spustoszenia poczyniła choroba),do pedagoga szkolnego.

Pamiętajmy, że w przypadku anoreksji to otoczenie musi zareagować, ponieważ chorzy na anoreksję nie widzą potrzeby leczenia twierdzą, że odchudzają się tak jak wszyscy, że nie dzieje się nic złego zaprzeczają swojej chorobie nawet, gdy ważą 30 i mniej kilo.

Tym artykułem chcemy zapoczątkować cykl artykułów na temat zaburzeń jedzenia. Diagnozy, etiologii i leczenia tych chorób.

Autor: mgr Beata Birnbach